

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku J. J.
przy uczestnictwie Z. J. i Miasta Ł.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 października 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania Z. J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 20 lipca 2011 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2) zasądza od Z. J. na rzecz J. J. kwotę 900 zł (dziewięćset),
która podlega podwyższeniu o podatek od towarów i usług
(VAT) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji wnioskodawcy, zmienił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 26 sierpnia 2010 r. poprzez wyłączenie z majątku wspólnego kwoty 4500 zł, o którą obniżona została jego łączna wartość oraz zasądzenie od uczestniczki Z. J. na rzecz wnioskodawcy J. J. kwoty 103650 zł, płatnej do dnia 30 kwietnia 2012 r. z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminu płatności tytułem wyrównania wartości udziałów w majątku wspólnym.

Uczestniczka postępowania w skardze kasacyjnej zaskarżyła postanowienie Sądu drugiej instancji częściowo, w odniesieniu do zasądzenia od niej na rzecz wnioskodawcy kwoty 103650 zł oraz kwoty 2214 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego. Wartość przedmiotu zaskarżenia określiła na kwotę 226500 zł, wyjaśniając w piśmie z dnia 22 listopada 2011 r., że stanowi ona wartość nakładów poczynionych przez nią na majątek wspólny, których rozliczenia domagała się w toku postępowania. Środki na nabycie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego w wysokości 84500 zł pochodziły z jej majątku odrębnego. Wartość tego prawa określona została na podstawie opinii biegłego na kwotę 226500 zł, a zatem taką też wartość posiada jej nakład, skoro obejmował pełną cenę nabycia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia, stosownie do art. 519¹ § 2 k.p.c. Jeżeli zatem wartość ta jest niższa niż 150000 zł, to skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. W orzecznictwie ugruntowany został pogląd, podzielany w rozpoznawanej sprawie, że zaskarżenie postanowienia orzekającego co do istoty sprawy o podziale majątku wspólnego, tak jak i innych spraw działowych, w zasadzie nie obejmuje całego majątku podlegającego podziałowi, a dotyczy konkretnego interesu skarżącego, wyznaczanego wartością rzeczy lub praw, których objęcie lub nieobjęcie podziałem jest przedmiotem zaskarżenia. Wartością przedmiotu zaskarżenia jest zatem wartość tego interesu skarżącego. Z reguły wartość ta nie

jest wyższa od udziału skarżącego w dzielonym majątku, a wyjątkowo mogłaby być wyższa, gdy podważana jest zasada podziału albo rozstrzygnięcie dotyczące roszczeń dochodzonych z tytułu posiadania rzeczy wspólnej, zwrotu pożytków albo rozliczenia nakładów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, niepubl.; z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNC z 2004 r. nr 4, poz. 60, z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06; z dnia 1 czerwca 2011 r., II CZ 27/11, niepubl.). W razie częściowego zaskarżenia postanowienia orzekającego o podziale majątku wartość przedmiotu zaskarżenia wyznaczana jest przez zakres, w jakim skarżący kwestionuje to postanowienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2007 r., IV CSK 120/07; z dnia 24 lipca 2008 r., IV CZ 53/08, niepublikowane). Wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca i może być poddana weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01; z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 34/06; z dnia 26 maja 2011 r., II CSK 672/10, niepublikowane). W rozpoznawanej sprawie uczestniczka postępowania nie zaskarżyła postanowienia Sądu pierwszej instancji, a postanowienie Sądu Okręgowego kwestionuje częściowo. Wskazanie przez skarżącą wartości przedmiotu zaskarżenia jest nieprawidłowe, nie uwzględnia powołanych reguł określania tej wartości. Interes uczestniczki w zaskarżeniu postanowienia Sądu drugiej instancji dotyczyć może jedynie uszczuplenia jego interesu spowodowanego zmianą postanowienia Sądu pierwszej instancji, którą określiła ona przez wskazanie zakresu zaskarżenia. Nie jest możliwe przyjęcie, że powinna nią być wartość własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu, które przydzielone zostało uczestniczce. W istocie skarżąca kwestionuje nałożenie na nią obowiązku zapłaty na rzecz wnioskodawcy kwoty objętej punktem I c zaskarżonego postanowienia, utrzymując że prawo do lokalu mieszkalnego nie powinno być związane z dopłatą, wobec poczynionych przez nią nakładów na jego nabycie. Oznacza to, że wartością przedmiotu zaskarżenia jest kwota 103650 zł, a wobec tego, że jest niższa od kwoty określonej w art. 519¹ § 2 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 13 § 2 k.p.c. Orzeczenie

o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹ i 13 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 10 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).